

HỒI 19

Hồi lâu sau, văn sĩ áo vàng mới đứng thẳng lên, đôi mắt say rượu hấp him quét nhìn khắp sảnh, vô vàn cảm khái nói:

- Cao nhân khắp thiên hạ, duy kẻ này lỗ vận...

Đoạn vòng tay thi lễ nói tiếp:

- Xin mời nương tử, tiểu sinh đi đây!

Đoạn quay người, miệng ngâm nghêu ngao chệnh choạng bước đi...

Thế là một trận náo nhiệt đã kết thúc, những người bàng quan bất luận biết võ công hay không, dường như thấy đều không ngờ trận náo nhiệt này kết thúc nhanh như vậy và cảm thấy thất vọng.

Mỹ phụ cung trang với thiếu nữ áo trắng ngồi xuống xong, phổ ký lập tức dọn dẹp thức ăn thừa rồi mang rượu và thức ăn mới lên.

Hai người phụ nữ thần bí này đến đây dường như có mục đích khác, chỉ ăn uống qua loa rồi thôi!

Thực sảnh sau một hồi lâu yên lặng, lúc này đã trở lại ồn ào như trước.

Thiếu nữ áo trắng thấp giọng gọi:

- Sư phụ!

- Ồm!

- Người khi nãy thật ra là...

- Đừng hỏi nhiều!

Câu trả lời của mỹ phụ cung trang rất ngắn gọn và nghiêm nghị.

Thiếu nữ áo trắng vốn ngồi đối mặt với lão nhân áo vàng, lúc này nhân cơ hội lão nhân áo vàng đang nhìn ra ngoài mặt hồ, nàng hất hàm về phía ấy hạ thấp giọng nói:

- Sư phụ có biết người kia không?

Mỹ phụ cung trang hiển nhiên đang có tâm sự, nghe hỏi, như có vẻ bực mình nói:

- Chả lẽ ngươi không biết sao?

Thiếu nữ áo trắng đổi sang truyền âm nói:

- Anh nhi đương nhiên biết ông ấy chính là Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân, nhưng ông ấy lại không biết Anh nhi...

Mỹ phụ cung trang như thoáng ngạc nhiên, cũng truyền âm hỏi:

- Có chuyện như vậy ư?

Bà như chợt hiểu ra, nói tiếp:

- Ngươi có khăn che mặt, đương nhiên ông ấy không nhận ra được!

- Nhưng... khi nấy Anh nhi có vén khăn che mặt lên với ông ấy rồi!

- À! Vậy mà ông ấy không có phản ứng gì sao?

- Dạ!

- Vậy thì có thể là ông ấy có nguyên nhân khác...

- Anh nhi định qua chào hỏi ông ấy, có được không?

- Không, chờ lát nữa hẵng tính!

Thiếu nữ áo trắng ngẫm nghĩ một hồi, dương thanh nói:

- Sư phụ, theo sư phụ thì y... có chắc chắn đến không?

Mỹ phụ cung trang liếc nhìn về phía mặt bàn của mười một người lúc này vẫn ngồi yên, lơ đãng đáp:

- Chỉ cần y còn sống, chắc chắn sẽ đến!

Thiếu nữ áo trắng lí nhí:

- Nhưng... giờ Ngọ đã sắp qua rồi!

Mỹ phụ cung trang thoáng giận:

- Ngươi còn chưa thể từ bỏ tên tiểu tử thích mới chán cũ, đến đâu cũng vương vãi tình cảm đó hay sao?

Thiếu nữ áo trắng nũng nịu:

- Sư phụ... có lẽ là y...

Mỹ phụ cung trang nghiêm giọng gắt lời:

- Có lẽ là y lúc ấy có nỗi khổ riêng phải không?
- Anh nhi đúng là đã nghĩ vậy!
- Nếu y lúc ấy thật sự có nỗi khổ riêng thì ngươi lượng thứ cho hành vi bỉ ổi của y sao?
- Dạ vâng!

Mỹ phụ cung trang thở dài:

- Ngươi khờ dại quá, bọn người đàn ông thấy đều không đáng tin...

Hai người phụ nữ thần bí này thật ra là ai? Và "y" mà họ nói đây là ai?

Thì ra thiếu nữ áo trắng này chính là Lãnh Văn Anh, còn mỹ phụ cung trang là Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi, một trong Bát Hoang Bát Dị. Và "y" mà hai người đề cập đến dĩ nhiên là Trình Lập Dân.

Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi là người quái đản và thần bí nhất trong Bát Hoang Bát Dị, tính quái đản của bà đã được nói đến ở phần trước, còn về lai lịch và võ công thần bí của bà thì ngay cả Bát Hoang Bát Dị cũng không biết rõ.

Nghe đâu khi bà giao thủ với người khác luôn kéo dài một thời gian rồi mới đánh bại đối thủ, trông bề ngoài thì dường như võ công của bà còn cao hơn đối thủ có một chút thôi, nhưng thật ra thì bà chưa từng chiến bại bao giờ.

Do đó, nhân vật trong Bát Hoang Bát Dị đều mặt nhiên thừa nhận bà là người võ công cao nhất trong Bát Dị.

Với võ công và cá tính của bà mà hôm nay lại đối xử với văn sĩ áo vàng một cách hòa nhã như vậy, đó thật là một chuyện lạ chưa từng có.

Lãnh Văn Anh lại đầu nhập môn hạ của Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi, là phúc hay họa thật khó thể biết được.

Thì ra Động Đình Nhị Xú thừa cơ chế ngự Lãnh Văn Anh và Trình Lập Dân, soát lấy Tàng Chân Đồ, hết sức vui mừng bỏ lại Trình Lập Dân, cấp lấy Lãnh Văn Anh bỏ đi.

Vì hai người tướng mạo quá xấu xí và võ công bình bình, trong quá khứ đã phải chịu đựng biết bao oán khí, lúc này đã có Tàng Chân Đồ trong tay, sắp trở thành cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm, nhất là người ngọc đang trong vòng tay, lòng vui sướng dường nào.

Hai người phóng đi một hồi trong rừng rậm. Đỗ Khâm Võ cấp Lãnh Văn Anh trong tay thật không sao chịu nổi nữa, lão đưa mắt nhìn xuống gương mặt xinh đẹp của Lãnh Văn Anh, nhất là y phục của nàng vốn đã bị Lãnh Tu xé rách, chỉ quần bừa vào người, sau một hồi phóng đi, giờ đây đã trở thành nửa phần lỏa lồ, cảnh tượng ấy càng khiến Đỗ Khâm Võ không sao dằn lòng được, lão nuốt nước miếng lấp lấp nói:

- Lão đại, đệ... đệ... không còn chịu nổi nữa...

Cái Vân Sơn ngạc nhiên dừng bước quay lại, khi ánh mắt chạm vào thân người nửa lỏa lồ của Lãnh Văn Anh, liền hiểu ra nguyên nhân "không chịu nổi" của Đỗ Khâm Võ, đồng thời lão cũng bưng dẫy lửa dục, bèn nói:

- Nhưng cũng phải tìm chỗ tránh gió chứ!

Đỗ Khâm Võ đưa mắt nhìn quanh, thấy chỗ không xa có một túp lều cỏ bỏ hoang, bèn lẳng lẳng cấp Lãnh Văn Anh phóng đi về phía ấy.

Túp lều cỏ này bị bỏ hoang chưa lâu, trên đất còn có trái rom, Đỗ Khâm Võ đặt Lãnh Văn Anh nằm lên, nhanh tay lột bỏ hết y phục của nàng, sau đó vội vàng tự cởi y phục mình, vừa định...

Cái Vân Sơn đứng bên khe đường hắng nói:

- Khoan đã!

Đỗ Khâm Võ nghe vậy thoáng tức giận nói:

- Sao vậy?

Cái Vân Sơn cười khan:

- Lão đệ không biết lễ nhượng như vậy, còn lão đại này thì sao?

Đỗ Khâm Võ đưa mắt nhìn thân người trắng nuột của Lãnh Văn Anh, nuốt nước miếng cười ngượng nói:

- Chuyện này... dường như không cần... phân trước sau...

- Đánh rằng huynh đệ chúng ta không phân biệt, nhưng con bé này chưa từng trải, tính nóng như người không thích hợp...

- Ý lão đại muốn nói đệ không biết thương hương tiếc ngọc chứ gì?

- Uhm...

- Sự thật hơn hùng biện, lão đại hãy chờ xem!
- Không! Hãy nhường lão đại này trước an toàn hơn!

Đỗ Khâm Võ còn định viện cớ tranh cãi, bỗng đưa mắt nhìn ra cửa lều, mừng rỡ nói:

- Lão đại, đừng tranh giành nữa, chúng ta mỗi người một á...

Lúc này lão đại Cái Vân Sơn cũng đã nhìn thấy một mỹ phụ cung trang áo xanh đang đứng ở cửa lều, hai người lửa dục đang bốc cao, đầu biết người ấy chính là Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi, một trong Bát Hoang Bát Di.

Động Đình Nhị Xú sắc mê tâm khiêu, đầu biết sát tinh chiếu mệnh, lại còn tướng là diêm phúc lâm môn.

Đỗ Khâm Võ vừa dứt lời đã nhào tới, đè lên người Lãnh Văn Anh...

Đồng thời, Cái Vân Sơn cũng dang hai tay ra, lao về phía Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi...

Một tiếng cười khẩy sắc lạnh vang lên, Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi hai tay vung ra, Động Đình Nhị Xú không kịp rên lên một tiếng, đã hồi lìa khỏi xác.

Với cá tính căm thù đàn ông và cách giết người mọi khi của Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi, Động Đình Nhị Xú lẽ ra không chết nhanh chóng như vậy, song vì bà nóng lòng cứu lấy sự trong trắng của Lãnh Văn Anh và trong lúc quá ư tức giận nên đã ra tay mạnh, không thì Động Đình Nhị Xú còn phải chết một cách đau khổ hơn.

Bà giải khai huyết đạo cho Lãnh Văn Anh, rồi cởi áo ngoài của mình khoác cho nàng, hỏi rõ thân thế và nguyên do, bèn thu nhận Lãnh Văn Anh làm truyền nhân y bát.

Dưới sự chỉ dạy tận tâm của Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi, võ công của Lãnh Văn Anh đã tinh tiến đến mức ngang ngửa với Lãnh Tu, đồ đệ của Âm Dương Thần Ma Trường Tôn Chỉ Cang.

Kể ra Lãnh Văn Anh với Bảo Tướng Yêu Cơ cũng thật tâm đầu ý hợp, nàng đã thuyết phục được sư phụ, một người căm thù đàn ông như thế độc xà mãnh thú, giúp nàng thăm dò tin tức của Trình Lập Dân.

Hôm Trình Lập Dân bị Âm Dương Thần Ma chế ngự sau khi chàng chia tay với Hải Thiên Tứ Hữu, Bảo Tướng Yêu Cơ đã có mặt kịp thời và động thủ với Âm Dương Thần Ma để tranh giành Trình Lập Dân, đó chính là theo lời khẩn cầu của đồ đệ Lãnh Văn Anh.

Về sau, võ công của Lãnh Văn Anh đã có được chút thành tựu, hay tin Trình Lập Dân đã ra Miêu Cương, nàng lập tức lên đường tìm kiếm, trên đường lại gặp Lãnh Tu bám riết theo, theo sự chỉ dẫn của Lãnh Tu, nàng tuy gặp Trình Lập Dân, nhưng đó là lúc Trình Lập Dân đang ái ân với Bạch Mẫn bởi bị trúng xuân dược, khiến nàng đau lòng tột độ.

Lãnh Văn Anh quá tức giận và tủi thân, đành trở về với sư phụ, bấm rõ mọi sự với bà và hạ quyết tâm sẽ không bao giờ gặp lại Trình Lập Dân nữa.

Bảo Tướng Yếu Cơ Hạ Uyển Nhi vốn là người căm thù đàn ông, nghe vậy hết sức vui mừng vì đã có người tiếp nối cá tính quái đản của mình, nhưng chẳng ngờ đó chỉ là những lời tức giận nhất thời của Lãnh Văn Anh, sau rồi vẫn không sao xóa bỏ được niềm nhung nhớ trong lòng.

Phen này nghe tin Trình Lập Dân có việc đến Nhạc Dương, nàng liền năn nỉ sư phụ cùng tìm đến Nhạc Dương.

Bảo Tướng Yếu Cơ Hạ Uyển Nhi ở trên Nhạc Dương lâu thấy Lãnh Văn Anh si tình Trình Lập Dân như vậy, bất giác buông tiếng thở dài và cảnh cáo nàng với câu "Bọn đàn ông thấy đều không đáng tin".

Lãnh Văn Anh chẳng màng đến, bỗng toàn thân rung động, thấp giọng nói:

- Sư phụ, ỷ đến rồi!

Bảo Tướng Yếu Cơ Hạ Uyển Nhi thoáng nghiêng đầu, chỉ thấy một thiếu niên áo tím mặt như ngọc, môi như tô son, anh phong lẫm liệt đang ung dung đi về phía mười một người ngồi yên lặng, lúc này đã đứng lên cung kính đón tiếp.

Lúc Bảo Tướng Yếu Cơ Hạ Uyển Nhi động thủ với Âm Dương Thần Ma vì Trình Lập Dân ở Phục Ngưu Sơn, bà đã từng gặp chàng một lần, nhưng lúc bấy giờ Trình Lập Dân đã bị Âm Dương Thần Ma điểm huyết, bộ dạng rất thảm nảo, vả lại trong lúc vội vàng, nên cũng chưa có ấn tượng sâu đậm gì.

Nhưng giờ đây Trình Lập Dân đã khác, thần công đã đại thành, chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch cũng đã khôi, đứng trong sảnh hệt như ngọc thụ trong gió, hạc đứng giữa đàn gà.

Bảo Tướng Yếu Cơ dẫu căm thù đàn ông cũng phải nhẹ gật đầu nói:

- Ườm! Quả là một mỹ nam tử!

Đoạn khẽ buông tiếng thở dài, nói tiếp:

- Nhưng đàn ông quá anh tuấn chẳng phải là hạnh phúc của thế tử! Anh nhi, người hiểu ý sư phụ không?

Lãnh Văn Anh ngơ ngẩn gật đầu:

- Anh nhi hiểu rồi...

Thật ra lúc này nàng đã tập trung hết tinh thần vào Trình Lập Dân, hận chẳng thể nào lập tức nhào vào lòng chàng, bày tỏ niềm nhớ nhung trong lòng, nên không hề để ý nghe sư phụ đã nói gì.

Lúc này Trình Lập Dân đã ngồi vào ghế chủ tọa, môi động đầy nhưng không phát ra tiếng nói, như đang truyền âm nói chuyện với mười một người áo lam cùng bàn, chỉ thấy mười một người áo lam thấy đều nghiêm trang lắng nghe và lúc lúc lại nhẹ gật đầu.

Thì ra mười một người áo lam này chính là cao thủ trong Chính Nghĩa Chi Tộc do Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh xuất lĩnh, đến đây để gặp thủ lĩnh Trình Lập Dân.

Xích Phát Linh Quân vì thanh danh đã vượt qua Bát Hoang Bát Dị, mái tóc đỏ với chòm râu đỏ trời sinh lại không thể che giấu, và chuyển đi này lại nhiệm vụ bất minh, chưa tiện lộ diện trước công chúng, nên ông mới đội nón thật thấp và dùng khăn quấn che râu tóc để khỏi bị người trong võ lâm nhận ra.

Trình Lập Dân vốn là hện với Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh trình diện tại Nhạc Dương Lâu vào giờ Ngọ ngày hai mươi tháng ba, song vì chàng trên đường gặp trở ngại nên đã đến trễ gần nửa giờ.

Chàng vừa lên đến tầu lầu là lập tức đi thẳng đến chỗ ngồi của nhóm Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh, không có tâm trí chú ý đến những người xung quanh.

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh giới thiệu mười cao thủ với Trình Lập Dân xong, Trình Lập Dân liền cáo lỗi về việc mình đến trễ, sau đó truyền âm phân phối nhiệm vụ cho mười một bộ hạ và đồng ý phái Tổng giám quân Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh xuất lĩnh đội ngũ, ăn uống xong lập tức lên đường.

Khi mọi người ăn uống, Trình Lập Dân mới có thời gian quan sát xung quanh.

Lúc này thực khách đã có nửa phần rời khỏi, trong sảnh chỉ còn lại lác đác chừng ba mươi người, nhìn là thấy rõ hết.

Chàng không hề biết Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi, còn Lãnh Văn Anh vì lúc hai người ở Bàn Thạch Bảo, Lãnh Văn Anh luôn mặc nam trang, nay xa cách đã ba bốn tháng,

Lãnh Văn Anh bồi được sự thương yêu đặc biệt của sư phụ, uống rất nhiều linh dược, thể chất đã thay đổi rất nhiều, giờ lại khôi phục nữ trang và vải the che mặt, dĩ nhiên chàng cũng không nhận ra được.

Nhưng khi ánh mắt chàng tiếp xúc với Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân, bất giác giật nảy mình như chạm phải điện, kinh ngạc đến mức suýt kêu lên thành tiếng.

Trong thoáng chốc, trong đầu óc chàng đã dậy lên rất nhiều nghi vấn.

Theo lời Xuân Đào thì Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân đã bị Thái Cực Giáo ám toán, mất đi bản tính, sao bây giờ lại một mình ngồi đây?

Chả lẽ đây lại là người của Thái Cực Giáo giả trang đánh lừa mình?

Hai nữ nhân bên cạnh vì sao lại che mặt? Trông giống người và y phục của họ rất quen, chả lẽ họ là đồng bọn trong Thái Cực Giáo, phái đến để viện thủ cho người này?

Mình có nên chủ động sang chào hỏi Hoàng Xam Thần Tẩu hay không?

Trong lúc Trình Lập Dân hoang mang suy nghĩ, Xích Phát Linh Quan đã nhận ra thần sắc chàng có vẻ khác lạ, bèn truyền âm hỏi:

- Thủ lĩnh, Cốc lão đầu này có gì không ổn ư?

Trình Lập Dân thờ thẩn đáp:

- Uôm!

- Để thuộc hạ bắt y sang đây!

Trình Lập Dân ngăn người, buột miệng nói:

- Không!

Ngẫm nghĩ chốc lát, truyền âm nói tiếp:

- Tổng giám quân hãy xuất lĩnh mọi người đi trước, năm ngày sau chính Ngọ sẽ gặp lại nhau tại tổng đàn của Thái Cực Giáo ở Nhạc Lộ Sơn.

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh đứng lên cung kính nói:

- Thuộc hạ tuân lệnh!

Trình Lập Dân dương thanh nói:

- Hãy miễn tục lễ, lập tức lên đường!

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh xuất lĩnh mười người áo lam vội vã rời khỏi.

Trình Lập Dân ngẫm nghĩ một hồi, chậm rãi đứng lên đi về phía chỗ ngồi của Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân.

Chỗ ngồi của hai sư đồ Bảo Tướng Yêu Cơ với Lãnh Văn Anh vốn ở bên cạnh Hoàng Xam Thần Tẩu, Trình Lập Dân đi về phía ấy thì cũng là đi đến gần hai người.

Bảo Tướng Yêu Cơ ngoại trừ cảm thấy Trình Lập Dân anh khí bức người, không có cảm giác gì khác, nhưng Lãnh Văn Anh khác hẳn sư phụ.

Khi Trình Lập Dân từng bước đến gần, máu huyết nàng tuần hoàn nhanh hơn, tim đập dữ dội, cơ hồ buột miệng cất tiếng gọi "Dân ca".

Bảo Tướng Yêu Cơ như nhìn thấy rõ tâm tư của ái đồ, liền truyền âm nói:

- Anh nhi, hãy bình tĩnh!

Truyền âm tuy chỉ một mình Lãnh Văn Anh nghe được, nhưng như thể sấm rền khiến nàng giật nảy mình, thần trí bừng tỉnh, lập tức cúi mặt xuống.

Thật ra Lãnh Văn Anh cúi mặt xuống cũng là thừa, cho dù nàng không có khăn trắng che mặt, trong lúc Trình Lập Dân đang tập trung hết tinh thần vào Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân, chưa chắc Trình Lập Dân nhận ra được nàng.

Khi Trình Lập Dân đến trước mặt Hoàng Xam Thần Tẩu, Hoàng Xam Thần Tẩu với giọng hiền từ khẽ nói:

- Hài tử, ngươi còn nhận ra Cốc gia gia ư?

Trình Lập Dân đang toàn thần quan sát thần thái của đối phương hầu nhận định có phải là Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân thật hay không, nên không trả lời câu hỏi của đối phương.

Hoàng Xam Thần Tẩu lại nói tiếp:

- Ngươi hãy ngồi xuống trước đã!

Vừa nói vừa đưa tay chỉ chiếc ghế đối diện.

Trình Lập Dân vẫn đứng yên, lạnh lùng nói:

- Lão nhân gia là...

Hoàng Xam Thần Tẩu ngắt lời:

- Hài tử, có gì ngồi xuống hăng nói!

Bảo Tướng Yêu Cơ bên cạnh bỗng đứng lên, kề tai Lãnh Văn Anh khẽ nói gì đó, hai người lập tức rời khỏi.

Trình Lập Dân không hề chú ý đến sự bỏ đi vội vã của Bảo Tướng Yêu Cơ và Lãnh Văn Anh, chàng ngẫm nghĩ một hồi, thần nhiên ngồi xuống ghế đối diện với Hoàng Xam Thần Tẩu, trầm giọng khẽ hỏi:

- Tôn giá thật ra là ai?

Hoàng Xam Thần Tẩu vuốt râu mỉm cười:

- Người ngay cả gia gia râu dài cũng không nhận ra sao?

Ngưng chốc lát, lại nói tiếp:

- À! Ta hiểu rồi, một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng, trước đây không lâu người đã bị mắc lừa, xem Cốc gia gia giả là Cốc gia gia thật, giờ gặp Cốc gia gia thật lại tưởng là Cốc gia gia giả chứ gì?

Lúc này Trình Lập Dân đã nhìn kỹ từ giọng nói vẻ cười, thần thái y phục, thậm chí râu tóc đều hoàn toàn giống Cốc gia gia đã nuôi dạy chàng nên người, nhưng bài học vừa trải qua cùng với tin tức do Xuân Đào cho chàng biết cũng đều là sự thật chắc chắn, khiến chàng nhất thời không sao phân định được đối phương là thật hay giả, nên chàng ngậm miệng làm thinh.

Hoàng Xam Thần Tẩu khẽ thở dài nói tiếp:

- Hài tử, thật ra cũng không thể trách người, sau khi người lên đường đến Miêu Cương...

Bỗng ngưng lời, mong Trình Lập Dân lên tiếng hỏi.

Nhưng Trình Lập Dân vẫn chăm chặp nhìn ông, không nói không rằng, nê đành cười gượng nói tiếp:

- Không bao lâu thì ta bị gian đồ của Thái Cực Giáo ám toán, và Tổ Trân cũng bị họ bắt giữ...

Trình Lập Dân không nén được xen lời:

- Nghe nói lão nhân gia đã bị tà công của Thái Cực Giáo khống chế, bản tính bị mê mẩn, có đúng vậy không?

- Việc bị khống chế là thật, còn thần trí bị mê mẩn là giả!

- Vậy lão nhân gia làm thế nào thoát khỏi tay bọn chúng?
- Đã được một vị cao nhân thần bí ngấm giải cứu!
- Bây giờ lão nhân gia công khai lộ diện, không sợ người của Thái Cực Giáo đuổi theo sao?
- Đó cũng là sự chỉ bảo của vị cao nhân thần bí ấy!
- Vì sao vậy?
- Ta cũng không rõ, nhưng vị cao nhân thần bí ấy nói giờ Ngọ hôm nay ngươi chắc chắn đến Nhạc Dương Lâu, bảo ta đưa ngươi đến chỗ ông ấy.
- Ông ấy bảo lão nhân gia đưa Lập Dân đi ư?
- Đúng vậy!
- Đó là một người như thế nào?
- Ta chỉ nghe tiếng nói chứ chưa thấy người!
- Ông ấy có cho biết nguyên nhân không?
- Không, chỉ nói là có tin rất quan trọng cần cho ngươi biết!
- Ông ấy bảo đưa Lập Dân đến đâu?
- Thành Lăng Ki!

Những điều Hoàng Xam Thần Tẩu nói dường như không có sơ hở, nhất là chuyện được một cao nhân ngấm cứu giúp lại càng giống với Trình Lập Dân mỗi khi lâm nguy đều được cao nhân ngấm chỉ điểm hay trợ giúp, nên càng gia tăng lòng tin đối với vị Cốc gia gia này hơn.

Tuy nhiên, chàng bởi từng bị vấp ngã một lần, lòng giới bị chưa dám buông lơi, đồng thời chàng vẫn còn thoảng có cảm giác đối phương hãy còn có điểm khả nghi.

Chẳng hạn giọng nói không được thân thiết như trước kia, hơn nữa hai người xa cách nhau đã hơn một tháng, có thể nói là kiếp hậu trùng trùng, vậy mà đối phương không hề hỏi han đến cảnh ngộ vừa qua của chàng.

Nhưng cho dù vị Hoàng Xam Thần Tẩu này hãy còn có điểm khả nghi, Trình Lập Dân vẫn quyết định theo đối phương đến thành Lăng Ki.

Chàng tự tin lần này đã có sự giới bị, dẫu đối phương có bố trí cạm bẫy thì mình cũng chưa chắc bị mắc lừa, đồng thời vì lòng có điều hoài nghi, phải nhân cơ hội vạch trần mới có thể an tâm.

Thế là, sau một hồi suy nghĩ, chàng nói:

- Ông ấy hẹn vào lúc nào?
- Cuối giờ Mùi, đầu giờ Thân hôm nay!
- Vậy đã sắp đến giờ rồi còn gì?
- Phải, chúng ta đi ngay!
- Vâng, chúng ta đi!

Thành Lăng Ki nằm ở cửa ra hồ Động Đình, phía bắc thành Nhạc Châu, là một nơi xung yếu, thương nghiệp phồn thịnh, bến cảng ghe thuyền đông nghịt.

Giờ Mùi vừa qua đi, một chiếc xe ngựa chở đến một lão nhân áo vàng với một thiếu niên áo tím, đó chính là Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiểu Vân và Trình Lập Dân, đến đây phó ước với vị cao nhân thần bí.

Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiểu Vân quen đường thuộc lối dẫn Trình Lập Dân đi xuyên qua những người qua lại trên bến cảng, lại vượt ngang qua mười mấy chiếc thuyền to, lên trên một chiếc thuyền mui nhỏ hết sức tầm thường.

Một tiểu đồng đang ngồi ngáp dài ở mũi thuyền ơ hờ hỏi:

- Tìm ai đó?

Hoàng Xam Thần Tẩu đưa mắt nhìn ba nén nhang cắm ở mũi thuyền, ôn tồn hỏi:

- Tiểu ca, quý thuyền chủ có phải họ Hồ không vậy?

Tiểu đồng gật đầu:

- Phải!

Hoàng Xam Thần Tẩu hỏi tiếp:

- Quý chủ nhân có ở trong thuyền không?

Tiểu đồng lắc đầu:

- Không!

Hoàng Xam Thần Tẩu thoáng chau mày:

- Quý chủ nhân đã đi khỏi lúc nào vậy?

Tiểu đồng vẫn đáp gọn lỏn:

- Tối qua!

- Có nó rõ là đi khỏi vì việc gì không?

Tiểu đồng ngẫm nghĩ chốc lát mới đáp:

- Có, dường như đi tìm một vị cô nương tên Nhạc Tố Trân...

Trình Lập Dân tự nãy giờ lặng thinh quan sát hai người đối thoại, vừa nghe ba tiếng “Nhạc Tố Trân”, bất giác rung động cõi lòng, thầm nhủ:

- Nếu người này thật sự giải cứu được Nhạc cô nương, rất có thể đây không phải là một sự lừa gạt, vậy là mình đã nghi lầm Cốc gia gia...

Hoàng Xam Thần Tẩu liếc nhanh Trình Lập Dân, hỏi tiếp:

- Tiểu ca, quý chủ nhân trước khi đi có dặn cuối giờ Mùi đầu giờ Thân hôm nay có khách đến không?

Tiểu đồng vỗ trán:

- À! Đúng rồi, tiểu nhân suýt quên mất, lão gia họ Cốc phải không?

Hoàng Xam Thần Tẩu gật đầu:

- Phải!

Tiểu đồng đưa mắt nhìn Trình Lập Dân:

- Vậy vị này... hẳn là... là... À! Đúng rồi... Thiết Thủ Thư Sinh Trình thiếu hiệp...

Hoàng Xam Thần Tẩu như trút được gánh nặng bởi đã không tìm lầm chỗ, thở phào một hơi dài, nói:

- Vị thiếu hiệp này chính là Thiết Thủ Thư Sinh!

Tiểu đồng vội đứng lên, chìa tay nói:

- Xin mời... xin mời hai vị vào trong dùng trà!

Trình Lập Dân theo sau Hoàng Xam Thần Tẩu đi vào trong khoang thuyền, quét mắt nhìn quanh, diện tích trong khoang tuy chỉ chừng một trượng vuông, nhưng rất sạch sẽ và bày trí đơn sơ, tuyệt đối không có điểm gì khả nghi.

Hai người ngồi xuống xong, nhân lúc gã tiểu đồng rót trà, Hoàng Xam Thần Tẩu hỏi:

- Tiểu ca này, quý chủ nhân có nói là bao giờ về không?

Tiểu đồng mang trà đến đáp:

- Lão nhân gia ấy bảo bất luận tìm gặp Nhạc cô nương hay không cũng sẽ trở về trước khi trời tối.

Ngưng chốc lát, nói tiếp:

- Lão nhân gia ấy còn bảo, nếu khách đói thì tiểu nhân làm vài món ăn ngon cho hai vị dùng trước.

Trình Lập Dân tiếp lời:

- Thịnh tình của quý chủ nhân xin tâm lĩnh, bọn này chưa đói!

Sau khi gã tiểu đồng lui ra, Hoàng Xam Thần Tẩu nói:

- Cầu mong vị cao nhân này cứu thoát Nhạc Tố Trân một cách thuận lợi thì tốt biết mấy!

Trình Lập Dân cũng lòng đầy hy vọng tiếp lời:

- Cầu mong trời cao phò hộ!

Hoàng Xam Thần Tẩu bỗng hỏi:

- Lập Dân, chuyến đi Vân Vụ Sơn kết quả thế nào? Linh dược phục hồi dung mạo đã lấy được rồi phải không?

Trình Lập Dân gật đầu:

- Vâng, đã lấy được rồi!

- Ô! Đó thật không phải dễ dàng!

- Vâng, điều kiện hết sức hà khắc, nếu không nhờ...

- Có người khác nói giúp phải không?

- Vâng!

- Lập Dân, ngồi không đợi người rất là sốt ruột, vị cao nhân kia có lẽ còn lâu mới về, người hãy kể về chuyện cầu xin linh dược ở Độn Thế Cung Chủ cho Cốc gia gia nghe đi nào!

Trình Lập Dân gật đầu, đoạn bèn kể lại chuyện đi Miêu Cương từ đầu chí cuối...

Lúc này, chỗ cách chiếc thuyền mũi nhỏ này chừng mười mấy trượng có một chiếc ngư thuyền gọn nhẹ, một ngư phụ trung niên đầu chít khăn xanh đang sửa lưới trên thuyền và một thiếu nữ áo trắng quần cộc đang vo gạo.

Tình cảnh ấy dường như hai người là mẹ con, nhưng hành tung của chiếc ngư thuyền này có phần khả nghi, vì trên thuyền chỉ có hai phụ nữ mà không có đàn ông, vậy họ có thể đánh cá thật chẳng?

Hơn nữa, hai người này dường như lòng có phần lơ đãng, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn về phía chiếc thuyền mũi của Trình Lập Dân.

Lát sau, thiếu nữ áo trắng vo gạo xong, nhưng không vào trong khoang mà lại quay sang ngư phụ trung niên nói:

- Mẫu thân bảo hôm nay nhất định sẽ lưới được cá to, thật không vậy?

Ngư phụ trung niên liếc nhìn về phía chiếc thuyền mũi, đoạn nói:

- Nha đầu chết tiệt, ta đã dối gạt người bao giờ?

Thiếu nữ áo trắng ngáp ngừng:

- Nhưng chúng ta chỉ có hai người, nếu thật sự lưới được cá to... đâu dễ kéo lên nổi.

Ngư phụ trung niên cười nhạt:

- Kéo lên nổi hay không, người không cần lo, nhưng sau đó là tùy ở người thu xếp đấy!

Ngưng chốc lát, mỉm cười nói tiếp:

- Cá to dễ lưới nhưng chưa chắc ăn ngon, sau này bụng có vấn đề lại than khổ với ta, ta không màng đâu đấy!

Thiếu nữ áo trắng giậm chân nũng nịu:

- Mẫu thân lại cười nhĩ nữ nữa rồi, nữ nhi không chịu đâu!

Ngay khi ấy, một chiếc ngư thuyền nhỏ khác chậm chậm lướt đến, trên thuyền cũng có hai người, nhưng hoàn toàn trái ngược. Họ đều là đàn ông cả, chèo thuyền là một người trung niên vóc dáng như phù thủy, còn cầm lái là một lão nhân tóc bạc phơ rất khỏe mạnh.

Người trung niên vóng dáng phù thủy như vô tình như hữu ý liếc mắt nhìn hai mẹ con, rồi liền đậu lại ở chỗ cách chiếc thuyền mũi chừng năm trượng.

Ngư phụ trung niên chỉ dùng khoe mắt liếc nhìn chiếc ngư thuyền ấy, rồi vờ tức giận quát:

- Nha đầu chết tiết, "không chịu" càng tốt, còn chưa mau đi nấu cơm, bụng trống rỗng mà lưới được cá to sao hả?

Thiếu nữ áo trắng làm mặt xấu với ngư phụ trung niên, đoạn liền lủi nhanh vào trong khoang thuyền.

Lúc này lại có thêm năm chiếc ngư thuyền và hai chiếc thuyền nhanh hình thoi lần lượt đến gần chiếc thuyền mũi, cho dù các ăn mặc của họ đều là ngư dân và du khách thường, nhưng người có lòng nhìn là biết ngay, sự xuất hiện của họ tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên.

Trên mặt sông vẫn ồn ào bận rộn như mọi ngày, nhưng trong bóng tối lại có một trận sát phạt kinh thiên động địa đang nhen nhúm...

Khi Trình Lập Dân kể xong chuyển đi đến Độn Thế Cung Chủ ở Miêu Cương, trời đã sẩm tối, trên mặt sông đã xuất hiện những ngọn đèn leo lét.

Gã tiểu đồng trên thuyền mũi thấp đèn xong, mang đến một chiếc khay, trong khay có bốn món ăn thơm phức, một ấm rượu và hai phần ly đĩa.

Gã tiểu đồng đôi mắt sáng ngập đầy vẻ cười nói:

- Hai vị khách quý hãy ăn-uống trước, trời đã lên đèn, gia chủ nhân cũng sắp về đến rồi!

Một tiếng nói oai nghiêm từ ngoài khoang tiếp lời:

- Tiểu Minh, khách đến rồi phải không?

Gã tiểu đồng tên Tiểu Minh vội đáp:

- Đã đến lâu rồi!

Đoạn quay sang Trình Lập Dân mỉm cười nói:

- Gia chủ nhân đã về đến rồi!

Vừa dứt tiếng, nơi cửa khoang đã xuất hiện một người đàn ông võ phục đen, vóc dáng tầm thước, mặt mày đen đúa nhưng ánh mắt sáng quắc, tay cầm một chiếc túi rất dài.

Y bỏ chiếc túi dài xuống, đồng thời quay sang Hoàng Xam Thần Tẩu và Trình Lập Dân mỉm cười gật đầu.

Tiểu Minh không chờ chủ nhân nói những lời chào hỏi khách sáo với khách, lập tức hỏi:

- Chủ nhân đã tìm gặp Nhạc cô nương rồi ư?

Người áo đen trầm giọng quát:

- Đừng hỏi, lập tức khai thuyền, nhanh lên!

Tiểu Minh thè lưỡi, chui nhanh ra ngoài khoang, tiếp theo thuyền mũi nhẹ chao động, hiển nhiên đã lướt đi.

Người áo đen mỉm cười nói:

- Xin lỗi, đã để cho hai vị chờ lâu, xin mời ngồi!

Ba người ngồi xuống xong, Hoàng Xam Thần Tẩu cười áy náy nói:

- Các hạ hẳn là Hồ đại hiệp đã ngấm cứu giúp lão hủ phải không?

Người áo đen cười khiêm tốn:

- Không dám, tại hạ chính là Hồ Phục!

Hoàng Xam Thần Tẩu đứng lên ôm quyền thi lễ:

- Hồ đại hiệp vì cứu giúp lão hủ đã phải quá vất vả, xin nhận lão hủ một lạy!

Hồ Phục đứng lên đáp lễ:

- Cốc lão quá lời rồi, giúp nhau trong lúc nguy khốn, đó là bổn phận của người trong giới võ lâm, chút ít công sức đâu có gì đáng kể.

Trình Lập Dân thấy hai người cứ mãi khách sáo với nhau, bất giác chau mày, không nén được hỏi:

- Hồ đại hiệp triệu tại hạ đến đây chẳng hay có gì chỉ giáo?

Hồ Phục nghiêm mặt đáp:

- Chỉ giáo thì không dám, có tin quan trọng cần báo với Trình thiếu hiệp mới là thật tình. Nào, giờ xin mời Trình thiếu hiệp hãy xem đây là ai?

Đoạn cúi xuống cởi chiếc túi dài ra, thì ra bên trong là một thiếu nữ, toàn thân y phục đen và khăn che mặt đen.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>